

Симуляційна форма навчання є найбільш оптимальною при наданні екстреної та невідкладної медичної допомоги при відпрацюванні сценаріїв у залі екстреної медичної допомоги та залі серцево-легеневої реанімації. Саме в цьому випадку можливо більш повно і реалістично моделювати об'єкт у певній ситуації, отримати необхідні теоретичні та практичні знання, відпрацьовувати конкретні навички, не завдаючи шкоди здоров'ю людини [2]. Важливим також є спілкування й уміння працювати в команді під час ургентної ситуації. Лікарі відзначають, що симуляційне навчання додає впевненості та знижує ризик помилок.

Таким чином, застосування симуляційних методів є важливою складовою частиною післядипломної освіти та безперервного професійного розвитку лікарів-терапевтів. Симуляційне навчання дозволяє підвищити засвоюваність навчального матеріалу, наблизити навчальний процес до реальних умов, сприяє закріпленню практичних навичок у лікарів-інтернів та лікарів-слухачів [3].

### Список використаних джерел

1. Артьоменко В.В. Симуляційне навчання в медицині: міжнародний та вітчизняний досвід. *Одеський медичний журнал*. Одеса, 2015. № 6(152). С. 67-74.
2. Корда М.М., Шутьгай А.Г., Запорожан С.Й., Кріцак М.Ю. Симуляційне навчання у медицині – складова частина у процесі підготовки лікаря-спеціаліста. *Медична освіта*. 2016. № 4. С. 17-20.
3. Шекера О.Г., Матюха Л.Ф., Малютіна Н.В. Роль симуляційних методів навчання на післядипломному етапі медичної освіти лікарів загальної практики – сімейних лікарів. *Збірник наукових праць співробітників НМАПО імені П.Л. Шупика*. Київ, 2014. Вип. 23 (1). С. 643-647.
4. Simulation as a training and assessment tool for competency based medical education – a regulatory challenge / D. Sagi, L. Pessach-Gelblum, O. Divon-Ophor [et al.] // *Harefuah*. 2019. Vol. 158(10). P. 674-679.

## ІНФОРМАЦІЙНІ ЗВ'ЯЗКИ, ЯК КОМУНІКАТИВНА СКЛАДОВА РОБОТИ НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ШКОЛИ

**Безрук Т.О., Безрук В.В.**

*Вищий державний навчальний заклад України*

*«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці*

[tetyanabezruk@gmail.com](mailto:tetyanabezruk@gmail.com)

Впродовж останніх десятиріч «інформаційна революція» значно змінила основи та технології передачі та збереження інформації, що істотно збільшило обсяги інформації, доступної населенню у світі. За роки незалежності, в Україні, сформовано правові засади побудови інформаційного суспільства: прийнято нормативно-правові акти, що регулюють суспільні відносини щодо створення інформаційних електронних ресурсів; захищають права

інтелектуальної власності на ці ресурси; впроваджують електронний документообіг; забезпечують захист інформації тощо.

Робота навчального закладу вищої школи, як частини інформаційного суспільства, з кожним днем вимагає все більш активного використання інформаційно-комунікаційних технологій в управлінській, навчально-виховній та інших видах діяльності. Ця необхідність виникла внаслідок зростанням потужності інформаційних потоків, необхідністю оперативного аналізу ситуації для своєчасного її коригування, вимогами щодо подання нормативних документів, у тому числі й в електронному вигляді. Таким чином, основним критерієм ефективності використання нових інформаційних технологій в навчальному закладі вищої школи стала наявність певної кількості комп'ютерів, а створення єдиного інформаційного освітнього простору [1].

«Інформаційно-освітнє середовище» навчального закладу вищої школи, це:

- організаційно-методичні засоби, сукупність технічних і програмних засобів зберігання, обробки, передачі інформації, що забезпечують оперативний доступ до інформації і здійснюють освітні наукові комунікації [4];

- система, в якій на інформаційному рівні задіяні та пов'язані між собою всі учасники освітнього процесу: адміністрація закладу вищої школи – професорсько-викладацький склад – студенти [2];

- системно організована сукупність освітніх закладів та органів управління, локальних та глобальних інформаційних мереж, книжкових фондів бібліотек, система їх наочно-тематичної, функціональної й територіальної адресації та нормативних документів, а також сукупність засобів передачі даних, інформаційних ресурсів, протоколів взаємодії, апаратно-програмного й організаційно-методичного забезпечення, які реалізують освітню діяльність [3].

Основними учасниками навчального процесу, які безпосередньо залучені до функціонування інформаційного простору навчального закладу вищої школи є:

- адміністрація навчального закладу (ректорат, деканат);
- професорсько-викладацький склад навчального закладу;
- студенти (студентське самоврядування).

Інформаційні зв'язки у системі освітнього закладу поділяються на внутрішні (взаємодія всіх учасників навчально-виховного процесу) і зовнішні (взаємодія з керівними органами вищої інстанції, іншими навчальними закладами та організаціями). Від вищих керівних органів у навчальний заклад вищої школи надходить керівна інформація у вигляді законів, нормативів, рекомендацій, розпоряджень, а у зворотному напрямі – плани й звіти.

Слід зазначити, що розвиток мережі Internet значно розширив доступ до світових інформаційних ресурсів. База даних навчального закладу вищої школи надає необхідні для організації навчального процесу відомості (розклад занять, графік проведення консультацій та відробіток, тощо), структуровану навчальну інформацію з навчальних дисциплін, а також посилання на корисні ресурси (електронні бібліотеки, фахові, тематичні портали й т.п.).

Підсумовуючи слід зазначити, що створення інформаційного освітнього простору в Україні різко змінило ситуацію обміну й управління інформацією у сучасному навчальному закладі; наявність мережі інформаційних зв'язків сприяє ефективній взаємодії всіх учасників навчального процесу.

### Список використаних джерел

1. Биков В.Ю. Сучасні завдання інформатизації освіти. Інформаційні технології і засоби навчання. 2010;1(15) – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/ejournals/ITZN/em15/emg.html>.
2. Кравчина О.Є. Проектування інформаційного середовища загальноосвітнього навчального закладу. Інформаційні технології і засоби навчання: електронне наукове фахове видання ІТЗН АПН України, Ун-т менеджменту освіти АПН України; гол. ред.: В. Ю. Биков. 2009;3(11). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/ITZN/em11/content/09koeeis.htm>
3. Марченко Т. Педагогічні аспекти створення, підтримки та розвитку освітнього середовища як засобу формування професійних компетентностей. Матеріали VIII міжнар. конференції «Нові інформаційні технології в освіті для всіх: безперервна освіта» (ІТЕА-2013). – [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://iteaconf.org.ua/2011/papers/Marchenko.pdf>
4. Соколова І. Наукова комунікація та ініціатива відкритого доступу до наукового цифрового контенту. Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. К., 2011. Вип. 30. С. 103-115.

## РОЛЬ ВИВЧЕННЯ МАТЕМАТИКИ У ПРАКТИЧНІЙ РОБОТІ ЛІКАРЯ

**Боєчко В.Ф.**

*Вищий державний навчальний заклад України*

*«Буковинський державний медичний університет»*

*biophysics@bsmu.edu.ua*

У неживій і живій природі протікають різноманітні періодичні і неперіодичні процеси. Жива природа тісно пов'язана із оточуючим середовищем – Сонцем, повітрям, землею, водою, тваринним і рослинним світами. Через те ми повинні розуміти, що все, що оточує нас є живою природою. Зміни в оточуючому середовищі призводять до змін стану будь-якої живої системи, чи то людини, чи то тварини, чи навіть рослинного світу.

Фізика вивчає закони природних явищ, а кількісний зв'язок між параметрами явища встановлює математика.

Отже, вивчення математики потрібно студентам – медикам для кращого розуміння процесу діагностування і лікування.